

3. Potovanje v Južno Ameriko (1974)

Ustanovitelj Opus Dei – življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

30. Okt. 2023

↗ Nazaj na kazalo

Letalo, s katerim je oče v sredo, 22. maja 1974, zjutraj, odpotoval iz Madrida, je zvečer pristalo v Riu de Janeiru. Ko je hrup motorjev ponehal, se je nekaj članov Dela povzpelo na krov. **Pax, trmoglavec! Dosegel si, kar si hotel!** To so bile

prve očetove besede, ki jih je v pozdrav zaslišal tamkajšnji vikar Javier de Ayala, po rodu iz Aragonije tako kot oče.

Presedli so na drugo letalo in čez dobro uro prispeli v São Paulo. Hitro se je znočilo. Na letališču ga je čakala lepa skupina njegovih otrok. Ura je odbila devet zvečer, ko je oče stopil v kapelo centra Sumaré, kjer je bil sedež Regionalne komisije, da bi pozdravil Gospoda ter ob tabernakelj položil rdečo kamelijo, ki mu jo je ena od njegovih hčera izročila na letališču.

Naslednji dan je bil praznik Gospodovega vnebohoda. Dopoldne je imel oče najprej dva klepeta, in sicer s članicami Regionalnega sveta ter s svojimi hčerami iz administracije. Takoj na začetku jim je predlagal, naj bo sklep za mesec maj naslednji: ***Z Jožefom po Mariji k Jezusu.***^[1]

Še pred poldnevom se je oče že srečal s tremi različnimi skupinami. Tistim, ki so ga skušali braniti spričo utrujenosti po dolgem potovanju prejšnjega dne, je napol za šalo napol zares odvrnil, da v Brazilijo ni prišel počivat, ampak delat. **Če mi ne boste dali dela, bom odšel,**^[2] jim je rekel. Brž je bil organiziran klepet z gojenci študijskega centra, ki so stanovali v hiši poleg Regionalne komisije. Najprej jim je dejal, da je tam po božji previdnosti, čeprav je tudi vikar dosegel, kar je hotel, potem ko je dolga leta milo prosil, da bi oče obiskal Brazilijo:

Pripeljal me je! Pripeljal me je! In zelo sem mu hvaležen ... Vendar zasluga ni tvoja, ga je opomnil. Bog te je uporabil. Bog je bil tisti, ki me je privedel sem, da bi vas jaz videl, kajti ogromno veselje je videti vaš pogled, vaše obraze, hrepenenje po poštenem ravnanju, po boju.^[3]

Oče, ki je bil, kot rečeno, pred potovanjem videti brezvoljen, se je v nekaj urah popolnoma spremenil. Najprej se je zamislil ob navdušujoči pustolovščini, na katero se je podal. (Komaj je sestopil z letala in pod nogami začutil brazilska tla, je sam pri sebi po tihem dejal: **Potrebna je vsa človeška vera, da bi verjel, da sem v Braziliji.**)^[4] In potem, pri prvih srečanjih s svojimi hčerami, dan po svojem prihodu, je bil oče čisto drugačen. Vrnile so se mu moči in njegovo srce je prekipevalo v naklonjenosti in pozornosti do njegovih hčera.

Popoldne je bil med svojimi sinovi iz študijskega centra kakor prerojen, ko jim je poln življenja pripovedoval o svojih prvih vtisih v Braziliji:

Ko vidim vse to, kar me obdaja, ko vidim vas, se čutim zadovoljnega in se Bogu globoko zahvaljujem. V vaši družbi se resnično spočijem! ... Šele

nekaj ur sem v Braziliji, pa sem že zaljubljen v to deželo.^[5]

Oče jim je govoril o krščanskem poklicu, o duhovnem boju, o iskrenosti. Oni pa so ga spraševali, kakor bi ga poznali že vse življenje. Izvedeli so celo, kaj bo imel za večerjo: zelenjavo brez soli in olja, jajčno omleto ter košček sadja za poobedek.

Podelil jim je blagoslov. Spodbudil jih je, naj se pomnožijo. Ter jim priznal, da telo od njega zahteva boj. Tudi v petek, 24. maja, pri klepetu s svojimi hčerami na sedežu Regionalne komisije, v centru Casa Nova, je najprej spregovoril o Braziliji, ki je ***nekaj čudovitega, prava celina***. Med navzočimi so bile zares zastopane najrazličnejše rase in narodnosti: od japonskih potez na obličju njegovih hčera, tako imenovanih *nisei*, pa do temnopoltih, orientalskih, nordijskih ter

latinskoameriških obrazov. Večina med njimi je očeta videla prvič. Poslušale so ga očarane, pozorne na vsako njegovo besedo:

Gospod je vesel mojih brazilskih hčera. Toda hoče več. Zaljubil se je v vas in ni mu dovolj, če mu izročite le delček. Hoče vse vaše bitje! In na ta način bo On zanetil ogenj ljubezni, pa ne samo v Braziliji, ampak tudi daleč od tod: iz Brazilije navzven ... V Braziliji in iz Brazilije. Se to razume? [...] S te celine morate doseči preostale. Vso Azijo! Vso Afriko! Sem je proti svoji volji prišlo ogromno Afričanov. Jaz pa Gospoda prosim, naj nam pošlje veliko Afričank.^[6]

Ni prišel v Brazilijo, da bi učil druge, marveč da bi se učil sam – to je pogosto ponavljal. V tistih prvih dneh so bile njegove ***oči odprte na stežaj***,^[7] da bi vse, kar je dobrega videl, našlo prosto pot v njegovo srce. Tretji dan svojega obiska, v soboto, 25.

maja, se je v dvorani študijskega centra srečal z množico ljudi, ki so sodelovali pri apostolatu Dela. ***Tukaj sem osemindeset ur in sem se že veliko naučil,***^[8] jim je zagotavljal. Odkril je goreče duše, ljudi, ki so bili pred Bogom zlata vredni, družine, ki so otroke sprejemale kot božji dar in niso zapirale izvirov življenja:

Brazilijska! Prvo, kar sem videl, jim je dejal, je bila velika, lepa, rodovitna, nežna mati, ki odprtih rok sprejema vse ljudi ne glede na jezik, raso, narodnost, in vse imenuje svoje otroke. Brazilijska je nekaj velikega! In potem sem videl, kako bratsko ravnate drug z drugim, in bil sem ganjen.^[9]

Bil je srečen, ko si je zamišljal, koliko bi se lahko naredilo in se bo naredilo ***v Brazilijski in iz Brazilijske***. Začeli bodo širiti ogenj po deželi. Kakor kres ljubezni bo zanetil njene gozdove. Gozd v plamenih je nekaj

strašnega, mogočnega,
neustavljivega. Prav tako se bo z
božjo pomočjo Opus Dei razširil po
vsej Braziliji, potem pa se bo iz tega
čudovitega žarišča božja ljubezen
pognala še na druge celine. ***Pregnali
bomo poganstvo sveta: predvsem v
Braziliji in iz Brazilije,***^[10] je
vztrajno ponavljal ustanovitelj. (Ko je
prispel v Sumaré, je v dnevnik tega
centra zapisal dve besedi: *Ut eatis.*^[11]
Nekdo ga je vprašal, kaj to pomeni, in
očetov odgovor je bil kratek:
***Potrebujejo vas na Japonskem in v
Afriki. Zato sem vam napisal: Ut
eatis!***^[12]– da pojdete ...)

Nekega dne, ko je imel v dnevni sobi
Regionalne komisije klepet s svojimi
starejšimi sinovi, ga je nekdo prosil,
naj jih blagoslovi. Pokleknili so in
pričakovali običajen blagoslov, tedaj
pa je oče poln gorečnosti v svoji
notranjosti začutil apostolsko
veličino poslanstva, zaupanega
njegovim otrokom. Nad njimi je

napravil znamenje križa ter kakor
starodavni prerok, kakor očak počasi
in presledkoma izgovoril te besede:

Pomnožite se!

Kakor pesek vaših plaž,
kakor drevje vaših gora,
kakor cvetje vaših polj,
kakor dišeča zrna vaše kave.

V imenu Očeta in Sina in Svetega
Duha.^[13]

Toda ustanoviteljev duh ni bil zgolj
očakovski. ***Ali veste, da ste me ve
drago stale, hčere moje? Več kot
moški. Veste, da sem včasih zaradi
vas jokal, ko sem bil še mlad?***

^[14]Tako je govoril svojim starejšim
hčeram v centru *Casa do Moinho* 27.
maja, potem ko je v tamkajšnji kapeli
posvetil oltar. Z neokrnjeno
ginjenostjo, kakor da bi to
pripovedoval prvikrat, je vpričo njih

ponavljal, kar je povedal že neštetokrat: da one niso imele ustanoviteljice, da je njihova ustanoviteljica Devica Marija, da je Bog izbral njega, da bi jih, kot je dejal sv. Pavel, spravil na svet s porodnimi bolečinami, ter da jih ima rad z očetovskim in materinskim srcem. Morda so v tistem trenutku pričakovale, da bo oče začel povzdigovati nežnost ženskih čustev. Toda ne, opeval je njihovo duhovno trdnost:

Zelo rad vam rečem »ženske«, kajti Gospod je s križa svoji Materi rekel »žena«. Ženska ima več poguma in močnejšo voljo kot moški. In tudi bolj nepopustljive ste. Žensko srce ... Ste mislile, da bom rekel, da je rahločutnejše in nežnejše od moškega? Ne, ne. Vaše srce je bolj trdno. Imate veliko, materinsko srce. Imate srce matere, ki ljubi krepost svete čistosti, in to duhovno materinstvo. To vem, ker imam tudi

sam materinsko srce: naš Gospod mi ga je dal. V apostolatu pa morate narediti vse, kar delajo moški, in povrh tega vršiti še apostolat vseh apostolatov, kar je administracija.

Če administracija ne deluje dobro, se nam vse sesuje. Ključnega pomena v Delu je zame administracija.^[15]

Dva tedna je trajal očetov obisk v Braziliji. Tiste dni je tako rekoč od zore do mraka preživel v družbi svojih hčera in sinov, ko je skupaj z njimi obujal dogodke iz zgodovine Dela, delil z njimi trden nauk ter odgovarjal na njihova vprašanja. Dnevno se je srečeval z družinami supernumerarijev, prijateljev ali sodelavcev. Množična srečanja oziroma klepeti, teh je bilo okrog štirideset, so bili organizirani v dvorani *študijskega centra*, v domu duhovnih vaj Aroeira, v kongresnem centru Parque Anhembi in v avditoriju Mauá, ki lahko sprejme

dva tisoč petsto oseb. Prostori, kjer so bila srečanja načrtovana, so postali pretesni. V dvorano centra Anhembi se je nagnetlo štiri tisoč ljudi. Jezik pri pogovoru ni bil ovira. Oče je govoril špansko, vprašanja pa so mu zastavljali v portugalsčini.

Sporazumevali so se celo z rokami in s pomočjo duhovnega naboja, s katerim so bile prežete njegove besede.

S helikopterjem je 28. maja poletel k zavetnici Braziliije v Marijinem svetišču Aparecida, kjer ga je več sto ljudi spremljalo pri molitvi rožnega venca. Na predvečer svojega odhoda, v poznih popoldanskih urah 6. junija, se oče nikakor ni hotel niti znal posloviti od svojih otrok. Izgovarjal se je z duhovnimi razlogi:

Saj veste, da ne odhajam; ostal bom tukaj ... Poleg tega se v Opus Dei nikdar ne ločimo, ne rečemo si zbogom niti nasvidenje, ker smo

vedno consummati in unum [...].
Imam vas rad iz vsega srca! Zelo ste
me osrečili! Molíte zame. Jaz bom
odšel h Gospodu prej kot vi. Nekatere
bom še kdaj videl na zemlji, druge
bom srečal v nebesih ...

Ob slovesu jim je bilo težko in nekdo
je zaklical: Ne, oče!

Da, sin moj. Po zakonu narave bom
odšel prej kot vi ... Molíte zame ...
Pravim vam, kar sta Gospodu rekla
emavška učenca: Proti večeru gre!
Čas na tem svetu moramo izkoristiti!
Pomagajte mi ga izkoristiti!^[16]

* * *

Oče je z letalom odpotoval iz Brazilije
in v petek, 7. junija 1974, pristal na
letališču Ezeiza. Nebo se je bleščalo v
jasnini. Veter je bil razpršil goste
oblake preteklih dni. Sedaj je sijalo
sonce. Ozračje je bilo suho in hladno.
Na poti proti domu duhovnih vaj *La
Chacra*, kjer naj bi prebival v času

svojega obiska v Argentini, je oče spraševal o vsem, kar je vzbudilo njegovo pozornost. Od svojih spremljevalcev v avtomobilu je želel dobiti kak podatek. Poizvedoval je in si skušal v mislih ustvariti podobo o deželi in njenih ljudeh. Ko so prispeli v La Chacro, se je napotil naravnost v kapelo pozdravit Gospoda. Nato je šel v prostore administracije, da bi se ustavil pri svojih hčerah, kar je bila njegova stalna navada. Namenil jim je le nekaj kratkih besed, in ko se je ozrl naokrog, je zaznal red in snažnost tudi v najmanjših podrobnostih ter nemudoma začutil tam pričujočo ljubezen do Boga.

Štiriindvajset ur po svojem prihodu je imel za seboj že več daljših srečanj s svojimi hčerami in sinovi. Kaj kmalu je sprevidel, kolikšna je bila razsežnost apostolskega dela, ki so ga vršili v Argentini. ***Sicer sem vedel, da delo čudovito raste***, jim je priznal, ***nisem pa si mislil, da v***

tolikšni meri. Zahvaljujem se Bogu, našemu Gospodu. Sedaj ne potrebujem vere. Dovolj mi je, da vas vidim.^[17]Že od prvega dne dalje je bilo iz duhovitih pripomb moč razbrati, kako zadovoljen je bil oče, da so ga spravili tja in mu omogočili doživeti svet na drugem bregu Atlantika. Njegova *kustosa* sta se pri klepetu z njegovimi otroki prisrčno pošalila na njegov račun:

– Pomislite, da se je oče iz Rima odpravil misleč, da se vrne v tednu dni, je dejal g. Javier.

– ***Vedno mi to delata, vodita me sem in tja***, je pripomnil oče ter med poslušalstvom izzval bučen smeh.

– Vse je bilo načrtovano, je z nasmeškom sokrivca dodal g. Álvaro.

– ***Neverjetno! Odšel sem iz Rima ... in nisem vedel, da me bosta privedla sem. Tadvà sta me prinesla naokrog ... In zelo sem***

zadovoljen, da sta me! Srečen sem!

[18]

Na prvi strani *Dnevnika obiska našega očeta v Argentini* je obudil spomin na tisti venec molitvenih vzklikov, ki ga je že tolikokrat izrekel ob najrazličnejših priložnostih, kakor bi želel potrditi, da se vdano izroča v služenje ljubeznivi božji volji.

Njegova navzočnost v teh krajih bo po božji previdnosti prinesla nov zagon v apostolskih dejavnostih ter v izobraževanju njegovih hčera in sinov. Zapisal je:

Fiat, adimpleatur, laudetur et in aeternum superexaltetur iustissima atque amabilissima voluntas Dei super omnia. Amen. Amen. – La Chacra, 7. 6. 1974. Mariano

Ni potrebe po navajanju dolgih odstavkov in opisov iz dnevnika. Dovolj bo nekaj kratkih izsekov, da si ustvarimo predstavo o tem, kaj se je dogajalo v glavah in kakšna občutja

so navdajala srca očetovih
poslušalcev: »In se smejemo, včasih
pa se v tišino utrne kakšna solza ... in
prevzema nas jasen vtis, da je sredi
med nami Gospod.«^[19] Ali pa tale
misel: »Kako človek začuti, da se tam,
kjer je oče, nahaja srce Dela!«^[20]

V torek, 11. junija, se je ob desetih
dopoldne z avtomobilom odpravil v
Buenos Aires. Ob enajstih ga je v
nadškofijskih prostorih sprejel
kardinal Antonio Caggiano. Govorila
sta o bolečih razmerah v Cerkvi.
Spričo kardinalove naklonjenosti je
bil oče občutno ganjen. Zatem je šel
skozi središče mesta ter se v
spremstvu svojih sinov podal na
daljši sprehod po Parku Palermo. Po
kosilu je imel nepozaben klepet z
regionalnimi direktorji in nekaterimi
duhovniki.

Oče jim je načrtoval program
ambicioznih projektov. Ni želel
vsepovsod sistematično ponavljati

istih stvari, toda moral jim je povedati, kar je izpostavil onim v Braziliji: ***V Argentini in iz Argentine! Iz te dežele mora priti veliko ljudi.*** Nato je dodal: ***Gorečnosti mojih argentinskih otrok ponujam ves svet. Poleg Argentine, kar ni malo!***^[21] Sanjal je o prihodnosti in ni želel, da bi njegovi otroci imeli ozka obzorja.

Tisti trenutki zaupnega družinskega klepeta v La Chacri so bili za očeta kakor dar z neba. Svojim sinovom je predajal duha Opus Dei. V sanjah se je obračal tudi nazaj, saj je imel sedaj pred očmi uresničen sen, izpolnjene obljube. Vračal se je k živemu spominu na hrepenenje, ki je bilo za njegove sinove in hčere že sedanja resničnost:

Tako sem vesel! Si lahko zamislite, kaj pomeni imeti šestindvajset let, božjo milost, dobro voljo in nič več; ter odmevanje nekih zvonov, ki se

slišijo, in božjo voljo o nečem nemogočem, istočasno pa nobenih človeških sredstev? Kaj v takšnem položaju pomeni začeti sanjati, potem pa videti uresničenje vsega tega po vsem svetu?^[22]

Med nekim drugim srečanjem, prav tako v La Chacri, so pozorno poslušali njegovo pripovedovanje o času »slutenj«, ko je neprestano ponavljal molitveni vzklik *Domina, ut sit! Včasih pomislim*, je zaupal svojim sinovom, ***da so vse samo sanje ... samo sanje ... Oh, moj Bog! Sem si mar jaz to izmislil, moj Bog? So vse to le sanje? ... Takrat človek trpi!***^[23]

Niso bile sanje. Tisti vzklik, kot že vemo, je leta 1924 vrezal na kipec Pilarske Marije, ki so ga našli mnogo let pozneje. Z velikim veseljem jim je oče pripovedoval to zgodbo o svoji molitvi: ***Gospa, naj se uresniči! Naj se uresniči ...! To, česar jaz ne***

poznam. In kaj je to bilo? Bili ste vi, sinovi moji ... in one.[24]

Oče je v La Chacri ostal tri tedne, od 7. do 28. junija. Skozi ta dom duhovnih vaj, zgrajen na zemljišču neke stare buenosaireške haciende, se je zvrstilo na stotine njegovih hčera in sinov. V dnevno sobo so vsak dan prihajali in jo polnili člani Dela, sodelavci in prijatelji, duhovniki in laiki. Poleg tega je oče obiskoval centre v Buenos Airesu, mladinske klube, študentske domove in druge korporativne dejavnosti. Med udeleženci tistih klepetov so bili ljudje vseh starosti, mladi in manj mladi, družinski očetje in matere. Nekateri so pripotovali iz drugih argentinskih mest, pa tudi iz Urugvaja in Paragvaja. Posvetil je več oltarjev. Med drugim tudi oltar v kapeli administracije v La Chacri, pri čemer je bilo v spominski dokument zabeleženo:

»Med posvetitvijo je Gospoda, ki je svojo dekle povzdignil v Kraljico in Mater, goreče prosil, naj obilno deli usmiljenje njegovim hčeram, ki tukaj delajo.«^[25]

V sredo, 12. junija, je poromal v svetišče Lujanske Matere Božje, zavetnice Argentine, Urugvaja in Paragvaja, kakšni dve uri vožnje iz središča Buenos Airesa. Glas o tem se je hitro razširil, in ko je oče prispel na ploščad pred cerkvijo, ga je tam pričakala velika množica, da bi skupaj z njim zmolila rožni venec.

V tistih dneh so potekale priprave na množična srečanja oziroma klepete, namenjene širšemu občinstvu: družinam in prijateljem članov Dela, pa tudi mnogim drugim ljudem, ki o Opus Dei niso vedeli veliko. Iskanje ustreznega prizorišča za take dogodke ni bilo prav nič enostavno. V kongresnem centru *San Martín* so čudežno uspeli najeti dvorano za dva

dneva: 15. in 16. junij. Treba je bilo najti prostore, ki bi lahko sprejeli večje število ljudi. Dobro opremljeni *Colegio de Escribanos* v središču mesta so rezervirali za 18. in 21. junij. Čeprav je bil obakrat delovni dan, je v tistih dveh dvoranh zmanjkalo prostora. Odločili so se, da rezervirajo tudi avditorij v *Teatru Coliseo*. Lahko ga najamete, jim je dejal neki poznavalec, vendar ga ne boste napolnili. Pred njegovim velikim odrom se je razprostiral ogromen parter, nad katerim so se v treh nadstropjih dvigale galerije podkvaste oblike. Na srečanjih 23. in 26. junija je bil nabito poln. Z več kot pet tisoč navzočimi je bila presežena zgornja meja prostorske zmogljivosti. Hvala Bogu so bili tisti množični klepeti ovekovečeni na filmskem traku in tako je nastala čudovita zbirka videoposnetkov o očetovi katehezi po Južni Ameriki, začnši z nekaterimi srečanji v Braziliji.

Navadno je oče za otvoritev dogodka navzočim namenil nekaj prisrčnih besed ali kratek nabožni nagovor. To je bila uvertura k pogovoru. Med udeleženci so se brž začela porajati vprašanja. S pomočjo mikrofонов in rdečih luči, razporejenih po dvorani, je bilo očetu nakazano mesto osebe, ki je želela spregovoriti. Vprašanj se ni prekinjalo ali omejevalo in spoštovala se je prednost tistega, ki je imel mikrofón. Tako je oče postal priložnostna tarča. Ni se mogel izmikati in je odgovarjal, kakor mu je bilo dano od Boga. Bilo je očitno, da mu je prišepetaval Sveti Duh, saj so njegove besede vlivale mir in veselje v duše tistih, ki so iskali rešitve svojih tegob.

Pogovor je običajno tekel o temah, kot so: družina in vzgoja otrok, pobožnost, vprašanje jasnosti v času doktrinalne zmede, apostolat, spoved ... Pri klepetih, namenjenih splošnemu občinstvu, je bilo slišati

bolj raznolika vprašanja in osebne zgodbe, ki niso bile vselej rožnato obarvane. Od časa do časa se je sredi množice zaslišal klic na pomoč. V nedeljo, 23. junija, je v Teatru Coliseo neki ženi uspelo priti do mikrofona. Izgubila je sina. Bila je članica Dela in želela je, da bi oče vsem navzočim povedal, s kakšnim mirom in veseljem se v Opus Dei prenaša trpljenje, kadar Gospod tako hoče. Oče jim je dejal, da Bog ni tiran niti ne ravna kakor lovec, ki bi prav čakal, kdaj bo žrtvi zadal smrtni strel. Bog jemlje ljubljene osebe k sebi, da bi se veselile njegove slave in njegove ljubezni. Skušal je še naprej tolažiti to ženo, ko pa je uvidel, da bo čustvenost zajelo vse občinstvo, se je lotil naslednjega vprašanja. V ozadju gledališke dvorane se je prižgala rdeča luč in zaslišal se je glas ostarele ženice, ki je le s težavo brala zapis na papirju:

»Oče, Jezusa prosim, naj stori isti čudež kot v Nainu.« Žena se je razjokala. V množici je zavládala globoka tišina. Dvorano je zajelo napeto pričakovanje, oče pa ji je priskočil na pomoč:

Povej mi, povej mi v miru. Gospa, ki je sedela poleg nje, je vzela njen papir in mikrofón ter brala:

»Jezusa prosim, naj ponovi čudež, ki ga je storil v Nainu. Sem vdova in imam edinega sina, ki mi je storil največje veselje mojega življenja, ko je postal duhovnik, pa tudi največjo žalost, saj vidim, da je sedaj zašel na slabo pot. Prosila bi vas, da molite za njegovo zvestobo in za mojo srčnost, da bi mu jaz lahko pomagala.«

Hči moja, da. Imej ga še bolj rada. Imej zelo rada svojega sina. Morda ne molimo dovolj ... Ti gotovo moliš veliko. Jaz bom molil več. Malo nas je, ki molimo, in tudi mi molimo malo. Treba pa je veliko

moliti za duhovnike, za vse duhovnike! Tvoj sin bo šel naprej po pravi poti; postal bo velik apostol. Môli, prôsi. Tvoja prošnja je že uslišana; ampak Gospod hoče, da moliš več. Moja molitev se pridružuje tvoji in prepričan sem, da ta srca, srca vseh tukaj navzočih, od prvega tam zgoraj do zadnjega, prevzema ista želja in prošnja Gospodu, da bi tvoj sin postal svetnik, in res bo svetnik.

To je namreč podobno kot neke vrste bolezen. Ti si svojemu sinu po Gospodovi milosti v dušo vsadila kal poklica. Še naprej prôsi, da to seme ne bi bilo nerodovitno. Boš videla, kako bo znova pognalo veje, cvetje in sadove. Pomiri se, hči moja. Vsi smo s teboj in s tvojim sinom, ki si zasluži ljubezen in razumevanje! To je bolezen, ki se širi naokrog. Prosímo Gospoda za duhovnike, za svetost duhovnikov. Pogumna

***mama si. Bog te blagoslôvi!
Gospod te posluša! Bodi povsem
mirna!***^[26]

Za očeta stvar ni ostala zgolj pri preprosti obljubi molitve. Prošnja te matere ga je zadela v srce. In »na poti nazaj proti La Chacri,« pravi dnevnik, »je bil oče bolj molčeč kot običajno. Videti je bilo, da moli, in vsake toliko je gospodu Emiliu (vikarju) dejal, naj skušajo pomagati temu duhovniku, ki je v težavah. Zelo jasno se je videlo, kako očeta to boli.«^[27]

Poslednje veliko srečanje je bilo 26. junija v Coliseu. Ena izmed tem, kateri je oče posvetil precej časa, je bilo občestvo svetnikov. Le-to nam omogoča, je pojasnil navzočim, da imamo zdajle tako prisrčen pogovor. Vaši bratje in sestre po vsem svetu v tem trenutku molijo:

Povezani smo v veliko občestvo svetnikov: pošiljajo nam obilo

arterijske krvi, ki je bogata s kisikom, čista, neokrnjena. Zato se lahko takole pogovarjamo, zato nam je prijetno.[28]

V očeh vseh navzočih se je lesketala ena sama prošnja: Oče, ostanite z nami.

Otroci moji, hvala, hvala Bogu, hvala vam in hvala Lujanski Mariji, ker sem prišel in ker bom odšel, ampak se tudi vrnil; in poleg tega bom ostal tukaj.[29]

Na večer pred tem množičnim klepetom v Teatru Coliseo je očeta obšel dvom, ali ni takšna kateheza morda skušanje Boga. Je bilo mogoče, da se na nekem kraju zbere več tisoč ljudi, da bi slišali nekega duhovnika govoriti o Bogu, ne da bi se pri tem zgodilo kaj neprijetnega? Poleg tega človeško gledano ni bilo razumljivo, da ljudje kar sredi dopoldneva prekinejo svoje delo zato, **da bi videli nekega duhovnika, ki ne**

pove ničesar drugega kot splošno znane stvari. Ob koncu klepetov pa se mu je zdelo, da sliši Gospodov očitek: Malovernež! Zakaj si podvomil po vseh teh letih?^[30]

Dan pred svojim odhodom v Čile je preživel v La Chacri. Dopoldne je obiskal prostore administracije, kjer se je srečal s svojim hčerami iz Urugvaja, Paragvaja in Argentine. ***Nisem se prišel od vas posloviti***, jim je dejal takoj na začetku. ***Oče nikoli ne reče zbogom niti nasvidenje. Oče ostane [...]. Saj veste, da ne bom odšel. Zelo lahko mi bo zapreti oči in priti sem ter se spomniti na vas in moliti za vsako posebej, za vse vas. Ne zapuščajte me, ne zapuščajte nas.***^[31] So prav razumele, kar jim je želel povedati oče, ko se je zaradi čustev moral izražati s pomensko nedoločenimi, toda duhovno prosojnimi besedami?

Točno opoldne je s svojimi hčerami zmolil angelovo češčenje, nato pa se v spremstvu vikarja in svojih dveh kustosov vrnil v svojo sobo. Očetovo srce je moralo biti takrat precej nagnjeno k zaupnostim; namreč ko Álvaro in Javierja ni bilo zraven, je vikarju Emiliu Bonelli povedal, kako je v nekem obdobju mislil, da ve za dan svoje smrti in da sta bila s tem seznanjena njegova kustosa. Sedaj pa, nasprotno, ni vedel več ničesar. Že nekaj let Gospod ni dopuščal, da bi to vedel.^[32]

Popoldne je imel še en, poslednji klepet s svojimi sinovi, ki so bili povečini precej mladi. Eden od njih ga je vprašal, zakaj odhaja. Oče mu je brž odgovoril: ***Ker nimam daru vsepričujočnosti, moral pa bi biti navzoč vsepovsod. Zato. Zato jaz ne odhajam. Ostal bom. Ostal bom z vami, z vsemi.***^[33] Zatem je na hitro preletel temeljne točke duha Opus

Dei. Zaupljivo jim ga je izročal kakor svojo zapuščino.

In nič več. Ničesar več vam nimam povedati. Ah, da! Imejte zelo radi svetega Jožefa. Nikdar ga ne ločujte od Jezusa in Marije.

Očetov glas je bil zastrt z ganjenostjo, ko je dodal:

Tole gre h koncu, za zdaj! Toda jaz bom ostal tukaj. Tukaj in v drugih centrih po Argentini. Ko ne boste pričakovali, bo oče prišel naokrog, da bi vsaj malo videl otroke. Vi pa boste delali družbo meni. Ko boste izvedeli, da mi je Gospod rekel: Redde mihi rationem villicationis tuae, podaj obračun o svojem oskrbovanju ..., boste molili za očeta, da mi Gospod odpusti vse moje grehe.

Če mi malo pomagata, bomo morda prav dobro preskočili jarek. Če umremo od ljubezni, je to mogoče.

Mislím, da imamo v Opus Dei to bolezen: da umremo od ljubezni.^[34]

Povsem jasno je bilo, o katerem bregu življenja je govoril oče in kam so bile usmerjene njegove misli, zato se je nekdo opogumil in ga še vprašal:

– Oče, kakšno je Marijino obličje?

– ***Torej ... (napravil je kratek premor) Vultum tuum, Domine, requiram! Recí ji, naj ti ga kdaj pokaže. Moral pa boš počakati, sin moj, da ga uzremo v nebesih. Ni namreč razloga, da bi ti Gospod pošiljal karkoli izrednega. [...] Vendar je dobro, da si želiš videti obličje Božje Matere, saj je naša Mati.***^[35]

Tistim, ki so prejšnjo soboto, 22. junija, v La Chacri kosili z očetom, je bilo jasno, kam merijo te besede. Ko so bili tistega dne pri mizi, jim je namreč povedal, da je med jutranjo molitvijo večkrat, velikokrat ponovil:

Vultum tuum, Domine, requiram!
Resnično je hrepenel, da bi uzrl
Gospodov obraz, da bi ga videl iz
obličja v obličje.^[36]_____

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

[1] AGP, P05 1974, I, str. 30.

[2] Fernando Valenciano Polack, *Sum.*
7115.

[3] AGP, P04 1974, I, str. 47.

[4] *Prav tam*, str. 24.

[5] *Prav tam*, str. 209.

[6] AGP, P05 1974, I, str. 37.

[7] *Prav tam*, str. 202.

[8] AGP, P04 1974, I, str. 77.

[9] *Prav tam*, str. 244.

[10] *Prav tam*, str. 251.

[11] »Da greste« (Jn 15,16: »Jaz [sem] vas izvolil in vas postavil, da greste in obrodite sad ...«)

[12] *Prav tam*, str. 209.

[13] *Prav tam*, str. 255.

[14] AGP, P05 1974, I, str. 119.

[15] *Prav tam*, str. 121.

[16] AGP, P04 1974, I, str. 306–307.

[17] *Dnevnik obiska našega očeta v Argentini*, 7.–28. 6. 1974, str. 36 (11. 6. 1974), AGP Sec. N, 3 leg. 1057-1.

[18] *Prav tam*, str. 83 in 197 (15. in 27. 6. 1974).

[19] *Prav tam*, str. 84 (15. 6. 1974).

[20] *Prav tam*, str. 142 (21. 6. 1974).

[21] *Prav tam*, str. 34–35 (11. 6. 1974).

[22] *Prav tam*, str. 38 (11. 6. 1974).

[23] *Prav tam*, str. 187–188 (26. 6. 1974).

[24] *Prav tam*, str. 188 (26. 6. 1974).

[25] AGP, P05 1974, I, str. 318.

[26] AGP, P04 1974, I, str. 666; tudi AGP, P05 1974, I, str. 537.

V zvezi z načinom, kako nespodobne teme obravnavati na pozitiven način brez zapadanja v svetohlinstvo, velja omeniti njegov odgovor, ki ga je dal neki umetnici 23. junija v Teatru Coliseo. Ta znana slikarka, ga je vprašala, kaj naj stori, da bi njeni kolegi slikarji razumeli, da dostojno življenje in ravno tako dostojna umetniška dela niso ovira za to, da bi jih ljudje imeli za resnične umetnike.

Hči moja, oni to vedo. Jaz ti brez zadržkov lahko povem, da mi je

*golota v klasični umetnosti zelo
všeč in me vodi k Bogu. Na
rimskem Kapitolu je razstavljen
Venerin kip, Kapitolska Venera.
Tja je ni postavil Satan, ampak
papeži in zdaj sameva v eni od sob
tistega muzeja – pred nekaj leti
sem jo videl – in na njej ni
nikakršnega oblačila. Pogledal
sem jo v njeni neomadeževani
goloti ter hvalil Boga. Nobene
slabe misli, nobene slabe želje.*

*Oni to vedo. Vedo, da oskrunijo
svoje čopiče in svinčnike, če
umetnost omadežujejo s surovimi
in obscenimi rečmi. Hči moja, bodi
umetnica! Umetnica duš in
umetnica barv! In prijazno jim
povej, naj ne bodo neotesani. Naj
ne postanejo živali, če so lahko
božja bitja! In da si nekega
duhovnika, ki ima zelo rad sveto
Marijo, ki je Mati prečista in
brezmadežna Devica, slišala reči,
da je s hvaležnostjo do Boga,*

našega Gospoda, občudoval

Kapitolsko Venero (AGP, P05 1974, I, str. 551; AGP, P04 1974, I, str. 679).

[27] *Dnevnik obiska našega očeta v Argentini*, 7.–28. 6. 1974, str. 158 (23. 6. 1974).

[28] AGP, P04 1974, I, str. 695; AGP, P05 1074, I, str. 608.

[29] *Prav tam.*

[30] *Dnevnik obiska našega očeta v Argentini*, 7.–28. 6. 1974, str. 184 (26. 6. 1974). V Argentini je bilo v tistem času veliko ugrabitev in razmere na ulici niso bile varne. Očeta so spremljali varnostniki in ga ščitili pred navalom množice obiskovalcev, ki so ga ob prihodu in po koncu dogodkov želeli videti ter se ga dotakniti. Pri nekem klepetu jih je poimenoval »moji angeli varuhi«.

[31] AGP, P05 1974, I, str. 632–635.

^[32] Prim. *Dnevnik obiska našega očeta v Argentini*, 7.–28. 6. 1974, str. 197 (27. 6. 1974). Nekaj dni predtem, 19. 6. 1974, je v *Dnevniku*, str. 124, zabeležena še ena podobna zaupnost; oče je o svojih mladih letih dejal: ***Mislil sem, da o sebi vem vse, celo to, kdaj me bo Gospod poklical k sebi. Zdaj ne vem ničesar. Gospod dopušča, da ne vem ničesar.***

^[33] *Prav tam*, str. 204 (27. 6. 1974); tudi AGP, P04 1974, I, str. 703.

^[34] *Prav tam*, str. 705–706.

^[35] *Prav tam*, str. 706–707; in *Dnevnik obiska našega očeta v Argentini*, 7.–28. 6. 1974, str. 208 (27. 6. 1974).

^[36] *Prav tam*, str. 147. Vrstica iz Vulgate *Vultum tuum, Domine, requiram* (Tvoje obličje, Gospod, iščem) se v različici Nove Vulgate glasi: *Faciem tuam, Domine, exquiram* (Ps 27,8).

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/3-
potovanje-v-juzno-ameriko-1974/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/3-potovanje-v-juzno-ameriko-1974/) (13.
Avg. 2025)